

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 6C/53/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322201411
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurucová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2023:8322201411.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Kurucovou v spore žalobcu: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, proti žalovanému: D. T. D., Q.. XX.XX.XXXX, U. X. N. XXX, o zaplatenie 78,- eur s príslušenstvom taktó

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 78,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,- eur od 3. 8. 2020 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Dňa 28.04.2022 bola Okresnému súdu Humenné doručená žalobcom žaloba o zaplatenie pohľadávky vo výške 78,- eur a úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 78,- eur od 03.08.2020 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že žalovanému bola dňa 03.07.2020 vystavená faktúra č. XXXXXXXXXX na sumu 78,- eur s dátumom splatnosti do 02.08.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení X. J. R.W. za obdobie od 02.05.2020 do 07.05.2020. Keďže žalovaný pohľadávku v lehote splatnosti neuhradil, žalobca zaslal žalovanému výzvu na úhradu pohľadávky štátu zo dňa 19.10.2020, ktorou ho vyzval na zaplatenie do 30 dní od vystavenia výzvy. Žalovaný neuhradil pohľadávku štátu, preto mu bola adresovaná ďalšia výzva zo dňa 02.02.2022; obe výzvy sa žalobcovi vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote. Svoj nárok žalobca odvodzoval z ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia. Predmetné ustanovenie umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Táto povinnosť je podľa Ústavného súdu SR v súlade s Ústavou SR podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 4/2021. Faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Zastáva názor, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení. Žalobca je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu v súlade so zákonom č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu a zákona č. 374/2014 Z. z. o pohrávkach štátu.

2. Tunajší súd vydal platobný rozkaz č.k. 6C/53/2022-11 zo dňa 09.05.2022, ktorý bol uznesením zo dňa 02.11.2022 zrušený z dôvodu nemožnosti jeho nedoručenia žalovanému.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe a prílohám nevyjadril, hoci mu boli doručené na úradnej tabuli súdu dňom zvesenia 15.12.2022 podľa § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku po neúspešnom doručovaní poštou v zmysle § 106 ods. 1 a) CSP.

4. Podľa § 177 ods. 2 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“) pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur.

Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia Súd podľa citovaného ustanovenia § 177 ods. 2 písm. a) CSP, rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, keďže sú splnené podmienky uvedené v tomto ustanovení - ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné (žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu výslovne nepoprel) a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000,- eur.

6. V danej veci je predmetom konania zaplatenie sumy 78,- eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci, najmä žalobou, faktúrou č. XXXXXXXXXX na sumu 78,- eur so splatnosťou do 02.08.2020, výzvou na úhradu pohľadávky po lehote splatnosti zo dňa 19.10.2020 s obálkou, výzvou na úhradu pohľadávky štátu zo dňa 02.02.2022 s obálkou, pričom zistil tento skutkový stav:

7. Žalovaný bol izolovaný v zariadení žalobcu - v zariadení X. J. R. Š. v čase od 02.05.2020 do 07.05.2020. Žalobca uhradil za žalovaného náklady poskytovateľovi služieb v karanténnom zariadení, v ktorom bola strava žalovanému poskytnutá. Žalobca vystavil žalovanému faktúru č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.07.2020 so splatnosťou dňa 02.08.2020. Žalobca vyzval opakovane žalovaného na úhradu faktúry výzvami zo dňa 19.10.2020 a 02.02.2022. Žalovaný doposiaľ pohľadávku žalobcu neuhradil.

8. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z.z. v čase karantény, fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/355/20220901?ucinnost=01.09.2020>>, d) až h) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/355/20220901?ucinnost=01.09.2020>> a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/355/20220901?ucinnost=01.09.2020>>, f) až i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/355/20220901?ucinnost=01.09.2020>> a n) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/355/20220901?ucinnost=01.09.2020>> nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva; to neplatí v prípade povinného očkovania, ak sú známe kontraindikácie.

Podľa § 51 ods. 1 písm. d) zákona č. 355/2007 Z.z. v znení účinnom do 28.12.2021 fyzické osoby sú povinné podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténnym opatreniam.

Podľa § 58 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z. z. náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

9. Podľa opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia č. OLP/2595/2020 zo dňa 15.03.2020, ktoré v bode D) opatrením č. OLP/2596/2020 zo dňa 16.03.2020 bolo zmenené nasledovne: „všetkým osobám, ktoré sa od 16. marca 2020 od 6:00 hod. ako zorganizované skupiny vrátili z postihnutých oblastí zahraničia na územie Slovenskej republiky alebo o repatriácii ktorých na územie Slovenskej republiky sa rozhodne, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19, a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej dobe spoločne 14 dní.

10. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 publikovaným v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z. z. v bode 168. uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu.

V bode 177. nálezu vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto ústavný súd návrhu navrhovateľky na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, s čl. 35 ods. 3 druhou vetou, čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy a s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu nevyhovet (výrok 3 nálezu).

11. Podľa čl. 3 ods. 4 Usmernenia generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania zo dňa 11.11.2020, stravou jednotkou je denná strava v odporúčanej celkovej výške 13,- eur s DPH vrátane plastového obalu, ak ubytovanému bola dodaná celodenná strava (raňajky, obed, večera). Ak ubytovanému nebola dodaná celodenná strava, hodnota stravnej jednotky sa pomerne kráti podľa dodanej stravy vo výške 3,- eurá za raňajky, 5,- eur za obed a 5,- eur za večeru.

12. Podľa § 517 ods. 1, 2 OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase vzniku omeškania žalovaného, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

13. Z hypotézy ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia vyplýva, že náklady, ktoré má žalovaný znášať, musia súvisieť s plnením povinností podľa zákona o ochrane verejného zdravia alebo podľa iných všeobecne záväzných právnych predpisov, t. j. všeobecne záväznými právnymi aktami. Súd preto zameral posudzovanie uplatneného nároku tým smerom, či žalobca plnil povinnosti uložené mu zákonom o ochrane verejného zdravia, konkrétne § 12 ods. 2 písm. f) v znení účinnom v čase vydania opatrenia, podľa ktorého: „Opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia.“

14. Ústavný súd v náleze PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 (ktorým došlo k derogácii časti predmetného ustanovenia zákona pre nesúlad s ústavou) v bode 109 a 110 nálezu uviedol: „Hoci samotný § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia neustanovuje žiadne povinnosti ani neumožňuje štátnym orgánom ukladať opatrenia, a teda sám osebe žiadnym spôsobom nezasahuje do osobnej slobody jednotlivca, je potrebné ho posudzovať v spojení s § 5 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane verejného zdravia, ktorý zveruje úradu verejného zdravotníctva nariaďovanie opatrení na predchádzanie ochoreniam podľa § 12, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho

úradu verejného zdravotníctva, resp. s § 6 ods. 3 písm. e) zákona o ochrane verejného zdravia, ktorý zveruje nariadovanie rovnakých opatrení regionálnemu úradu verejného zdravotníctva v rámci jeho územnej pôsobnosti. Rovnako je § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia aplikovateľný aj v spojení s § 48 ods. 4, a to nielen z dôvodu formulácie § 5 ods. 4 písm. k) a § 6 ods. 3 písm. e), ktorá zahŕňa odkaz na § 12, ako aj na § 48 ods. 4, ale aj výslovným prepojením § 48 ods. 4 písm. n) na § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia či použitím identickej terminológie v § 48 ods. 4 písm. u) a § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia. Z tohto dôvodu a napriek tomu, že § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia v časti o izolácii v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, ako aj v časti o karanténnych opatreniach (tak ako je to ďalej odôvodnené) obsahuje iba vymenovanie opatrení na predchádzanie ochoreniam a sám osebe nemá priame právne účinky, šírka jeho formulácie spojená s absenciou legálnych definícií, ktoré by svojou presnosťou a ohraničenosťou zohľadnili mieru obmedzenia osobnej slobody, vytvára pri využití kompetencie podľa § 5 ods. 4 a § 6 ods. 3 a nadväzne aj podľa § 48 ods. 4 zákona o ochrane verejného zdravia riziko zásahov do osobnej slobody, ktoré sa síce môžu javiť ako formálne súladné so zákonom, no v dôsledku použitia nedostatočne legálne definovaných, a tým neurčitých pojmov sa môžu stať nekontrolovateľnými. Navyše sa týmto prístupom zákonodarcu v prospech exekutívy významne zbavuje výlučného oprávnenia legalizovať i legitimizovať vážne zásahy do ľudských práv v kontexte čl. 13 ods. 1 a 2 ústavy. Preto situácia, v ktorej § 5 ods. 4 zákona o ochrane verejného zdravia zahŕňa oprávnenie úradu nariadiť aj iné opatrenia podľa § 12 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia, vo vzťahu ku ktorým takéto pochybnosti v dôsledku ich formulácie nevznikajú, dostatočne odôvodňuje postup navrhovateľky smerujúci k preskúmaniu ústavnej súladnosti iba časti normy obsahujúcej v písmene f) predmetného ustanovenia. Problematickým sa v tejto súvislosti ústavnému súdu nejaví zverenie kompetencie nariadovať tieto opatrenia úradu verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva (PL. ÚS 8/2021), ale ustanovenie limitov tejto kompetencie zákonodarcom.

15. Z uvedeného vyplýva, že v § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia síce nie sú ustanovené žiadne povinnosti (toto ustanovenie obsahuje len vymenovanie opatrení na predchádzanie ochoreniam a samo o sebe nemá priame právne účinky), avšak tie nastávajú v prípade, ak sú spojené s v tom čase účinnom oprávnením ÚVZ nariadiť opatrenia podľa § 48 ods. 4 zákona o ochrane verejného zdravia. Z logického výkladu v súvislosti s právnym názorom Ústavného súdu SR potom vyplýva, že žalovaný mal podľa opatrenia ÚVZ povinnosť podrobiť sa karanténe s poukazom na právne účinky derogačného nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 4/2021 až od okamihu jeho zverejnenia v Zbierke zákonov.

16. Podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia bolo účelom zákonodarcu, aby osoby, ktoré sú povinné plniť povinnosti podľa zákona a ktoré im boli nariadené v rozhodnom čase opatrením ÚVZ, znášali náklady s tým spojené. Podľa názoru súdu (rovnako aj Ústavného súdu SR v bode 157 nálezu PL. ÚS 4/2021) ide o jasnú zákonom ustanovenú povinnosť, ktorá zasahuje do práva povinnej osoby vlastniť majetok podľa článku 20 Ústavy SR. Prípustnosť tohto zásahu do vlastníctva z hľadiska rozsahu je výslovne obmedzená výškou nákladov spojených s plnením uložených povinností, ktoré je fyzická osoba povinná znášať sama. Ide pritom o náklady plnenia akýchkoľvek (uložených) povinností, nielen povinnosti podrobiť sa opatreniam obmedzujúcim jej osobnú slobodu - patrí sem napríklad aj povinnosť znášať náklady spojené s používaním preventívnych a iných ochranných pomôcok, náklady dezinfekcie atď. (nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 4/2021, bod 158). Aj z argumentácie Ústavného súdu SR v plenárnom náleze vyplýva, že ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia má výrazný súkromnoprávny presah, pretože stanovuje, že žalovaný nemá nárok na náhradu nákladov, ktoré mu v súvislosti s plnením uložených povinností vznikli. Toto ustanovenie však a priori nezakladá možnosť domáhať sa úhrady nákladov medzi „poskytovateľom služieb“ a jeho prijímateľom - osobou povinnou plniť povinnosti podľa zákona o ochrane verejného zdravia. Uvedené ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia upravuje len vertikálne právne vzťahy medzi orgánom štátu, ktorý tieto povinnosti fyzickej osobe (žalovanému) uložil a povinnosti fyzickej osoby znášať náklady s tým spojené.

17. Ako vyplýva už z citovaného nálezu Ústavného súdu SR (bod 158) uvedené ustanovenie dopadá na všetky náklady, ktoré povinnej osobe vznikli. Ide napríklad o náklady z titulu kúpy rúšok, respirátorov, dezinfekcie, teda aj o náklady súvisiace so stravou, ktorá bola žalovanému poskytnutá. Náklady s tým súvisiace však žalovanému vznikajú v okamihu, keď dôjde k uzavretiu súkromnoprávneho vzťahu, ktorým ako povinná osoba realizuje povinnosti uložené jej opatrením ÚVZ. To znamená, že v prípade povinnosti nosiť rúška vzniká povinnej osobe výdavok (podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného

zdravia) okamihom zaplattenia kúpnej ceny od predávajúceho. V prípade, ak by túto kúpnu cenu povinná osoba neuhradila, môže sa predávajúci (napr. lekár a pod.) domáhať zaplattenia kúpnej ceny na súde podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie na základe § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia.

18. To rovnako platí aj na prípad poskytnutia stravy žalovanému. Výdavky spojené so zabezpečením karantény, konkrétne poskytnutím stravy pre žalovaného, predstavovali podľa právnej úpravy účinnej v čase izolácie pohľadávku, ktorá patrila poskytovateľovi služieb v karanténnom zariadení. Žalobca preukázal, že na základe rámcovej dohody o poskytovaní služieb, ako aj vystavenej faktúry, ako poskytovateľ služieb zabezpečoval v karanténnom zariadení stravu. Skutočnosť, že došlo k zaplatteniu nákladov poskytovateľa stravy zo strany žalobcu, však nemá vplyv na povinnosť žalovaného znášať náklady spojené s plnením povinností podľa opatrenia UVZ tak, ako to predpokladá § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia. Žalovaný bol subjektom, ktorý niesol hmotnoprávnou povinnosť znášať náklady za stravu podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia počas nariadenej izolácie. Keďže tak neurobil a túto povinnosť za neho splnil vedome žalobca, čím jeho dlh voči prevádzkovateľovi zariadenia zanikol, vzniklo na strane žalovaného voči žalobcovi bezdôvodné obohatenie podľa § 454 Občianskeho zákonníka. To spočívalo v tom, že nedošlo na strane žalovaného k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt vo výške plnenia za stravu, ku ktorému by inak došlo, ak by plnil sám. V tomto smere je irelevantné, že poskytovateľ stravy si nárok uplatnil voči žalobcovi, pretože v zmysle § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia bolo hmotnoprávnou povinnosťou znášať náklady na stravu na strane žalovaného. Súd aj v zmysle nálezu Ústavného súdu SR nezistil, že by náklady na stravu v sume 78,- eur za rozhodné obdobie 6 dní x 13,- eur, boli zjavne disproporčné voči žalovanému. Zároveň ide o primeranú položku stravného, ktorá zjavne nepresahuje výšku nákladov na stravu dospelaj osoby mimo nariadenej izolácie, t. j. v bežnom živote.

19. Žalovaný v konaní nepoprel, že bol v rozhodnom období v karanténnom zariadení. Rovnako nepoprel, že mu strava nebola v danom období karanténnym zariadením poskytnutá a že žalobca za túto stravu karanténnemu zariadeniu zaplatil cenu stravného. Súd na základe predložených dôkazov podľa § 186 ods. 2 CSP nemal o týchto zhodných skutkových tvrdeniach sporových strán pochybnosti.

20. Žalovaný sa so splnením svojej peňažnej povinnosti voči žalobcovi dostal do omeškania. Žalobcovi ako veriteľovi vzniklo právo v súvislosti s omeškaním žalovaného podľa § 517 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. požadovať úrok z omeškania vo výške 5 % ročne až do zaplattenia istiny v sume 78,- eur od okamihu, keď sa dostal do omeškania. Išlo o deň nasledujúci po splatnosti faktúry, ktorá mu bola žalobcom vystavená, t. j. odo dňa 03.08.2020.

21. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Keďže žalobca v žalobe nežiadal priznať náhradu trov konania, lebo mu žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že mu vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.